

Sygn. akt XXV C 1739/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Sylwia J. Łuczak

Protokolant: stażysta Agnieszka Pielak

po rozpoznaniu w dniu 05 maja 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zobowiązanie do udzielenia informacji

1. zobowiązuje (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. - w trybie art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.) - do udzielenia w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku, informacji:

w jakiej liczbie wielokrotniono i wprowadzono przez pozwaną do obrotu, w okresie od 01 stycznia 2005 r. do 31 grudnia 2007 r., nośniki dźwięku i obrazu zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne w utworach audiowizualnych zamieszczonych na tych nośnikach, w szczególności ze wskazaniem liczby wyprodukowanych nośników z poszczególnymi utworami audiowizualnymi (z podaniem ich tytułów) oraz ceny hurtowej jednego egzemplarza nośnika,

2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. kwotę 2 750 (dwa tysiące się wraz z kwotą 17 (siedemnaście) złotych tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sygn. akt XXV C 1739/14

UZASADNIENIE

Pozwem z 10 grudnia 2014 r. (data prezentaty; k. 3-10) Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. wystąpiło z żądaniem:

1. zobowiązania w trybie art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do udzielenia, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku, informacji "w jakiej liczbie wielokrotniono i wprowadzono przez pozwanego do obrotu, w okresie od 01 stycznia 2005 r. do 31 grudnia 2007 r., nośniki dźwięku i obrazu zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne w utworach audiowizualnych zamieszczonych na tych nośnikach, w szczególności ze wskazaniem liczby wyprodukowanych nośników z poszczególnymi utworami audiowizualnymi (z podaniem ich tytułów) oraz ceny hurtowej jednego egzemplarza nośnika",

2. zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając legitymację czynną w niniejszym postępowaniu powód wskazał, iż jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi na podstawie zezwolenia właściwych władz, której legitymacja w niniejszym postępowaniu wynika z domniemania wprowadzonego przez art. 105 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Pozwana natomiast prowadzi działalność gospodarczą mającą za przedmiot zwielokrotnienie i wprowadzenie do obrotu handlowego nośników dźwięku i obrazu.

Powołując się na art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p. powód podniósł, iż twórcy utworów literackich lub muzycznych, które zostały stworzone do utworu audiowizualnego lub w nim wykorzystane, uprawnieni są do stosownego wynagrodzenia z tytułu reprodukcji utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym dla własnego użytku osobistego. Stosownie natomiast do art. 70 ust. 3 u.p.a.p.p., korzystający z utworu audiowizualnego wypłaca wynagrodzenie, o którym mowa powyżej za pośrednictwem właściwej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, które jest niezależne od wynagrodzenia przysługującego producentowi.

Powód wywodził, iż pozwana - jak wynika z przekazanego w wykonaniu zobowiązania sądowego zestawienia dokonanych zwielokrotnień nośników audiowizualnych za lata 2005–2007 - wykonała na swoje zamówienie setki tysięcy reprodukcji filmów z chronionymi utworami z naruszeniem praw reprezentowanych przez powoda. Dane te zostały przekazane przez jedną z tłoczni – zleceniobiorcy pozwanej.

Faktem powszechnie znanym jest natomiast, iż tłoczni nośników dźwięku i obrazu, zarówno w kraju jak i za granicą, jest wiele. Pomimo ustawowego obowiązku ciążącego na pozwanej, nie zostało uregulowane wynikające z art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p. należne twórcom wynagrodzenie z tytułu reprodukcji i wprowadzenia do obrotu utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych należących do repertuaru powoda.

Powód wyjaśnił przy tym, iż dochodzone roszczenie nie pozostaje w związku z faktem naruszenia autorskich praw majątkowych. Na pozwanej ciąży obowiązek udzielenia uprawnionemu informacji pozwalających ocenić czy podmiot przestrzega w swej działalności przepisów prawa autorskiego. Obok ustalenia wynagrodzenia, roszczenie informacyjne służy ustaleniu wysokości opłat dochodzonych przez organizację zbiorowego zarządzania.

Strona powodowa wyjaśniła, iż informacje o które wnioskuje, są niezbędne do podjęcia decyzji o celowości ewentualnego wystąpienia wobec pozwanej z roszczeniami o zapłatę należnych wynagrodzeń, pozwolą na ich konkretyzację i sprecyzowanie wysokości. Ponadto są konieczne dla oceny, czy pozwana przestrzega w swej działalności przepisów prawa autorskiego, ewentualnie zakresu ich naruszenia.

W odpowiedzi na pozew z 05 maja 2015 r. (k. 118-166) (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według spisu kosztów, a jeżeli spis nie zostanie złożony – według norm przepisanych.

Podniosła, że powód powinien precyzyjnie wskazać tytuły utworów audiowizualnych, z którymi łączy swoje roszczenie oraz ich twórców. Określenie tytułów utworów audiowizualnych, co do których ozz domaga się informacji i dokumentów jest niezbędne dla obrony praw pozwanej, w szczególności: w świetle art. 105 ust. 1 zd. 2 u.p.a.p.p. (uchylenie stosowania domniemań z art. 105 ust. 1) oraz w świetle art. 107 u.p.a.p.p. (ustalenie czy powód jest właściwą ozz), a także z punktu widzenia treści zezwolenia Ministra Kultury na prowadzenie działalności ozz, dla kontroli zarzutu przedawnienia roszczeń, dla kontroli roszczenia informacyjnego z punktu widzenia podstawy prawnej roszczeń o zapłatę stosownego wynagrodzenia albo naprawienia szkody, z którymi powiązane jest roszczenie informacyjne (art. 70 ust. 2 (2¹) u.p.a.p.p. czy też art. 79 u.p.a.p.p.), dla kontroli przesłanki niezbędności informacji z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p., dla kontroli stosowania przepisów u.p.a.p.p. do poszczególnych utworów stworzonych przed określoną datą (art. 124 u.p.a.p.p.).

Zdaniem pozwanej, (...) nie jest organizacją uprawnioną do zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych. Uprawnienie powoda ogranicza się wyłącznie do utworów wkładowych do utworu audiowizualnego,

które są eksploatowane poza tym utworem. Dlatego powód winien wskazać, z jakimi konkretnie utworami znajdującymi się w jego zarządzie, łączy swoje roszczenie informacyjne. Powód nie wykazał, że współtwórcy utworów audiowizualnych, z którymi wiąże swoje roszczenie, są członkami (...) i powierzyli mu swoje prawa autorskie. Ponadto, wedle pozwanej, analiza przepisów u.p.a.p.p. oraz zezwolenia udzielonego (...) przekonuje, iż powód pozbawiony jest legitymacji do pobierania wynagrodzeń tantiemowych z art. 70 ust. 2¹ pkt 4 u.p.a.p.p., a w konsekwencji także do występowania z roszczeniem informacyjnym opartym na art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p..

Co więcej, zdaniem pozwanej, w odniesieniu do filmów produkcji zagranicznej, brak legitymacji (...) jest szczególnie oczywisty. Stosowanie domniemania z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. jest w niniejszej sprawie wykluczone z uwagi na fakt, iż do tantiem ustawowych z art. 70 ust. 2 (2¹) pkt 4 u.p.a.p.p. - do części utworów audiowizualnych objętych załącznikiem nr 9 do pozwu - dochodzi inna ozz, tj. Stowarzyszenie (...).

W ocenie pozwanej w przedmiotowym postępowaniu nie znajduje również zastosowania zasada asymilacji przewidziana w Konwencji Berneńskiej zarówno do roszczenia o zapłatę wynagrodzenia tantiemowego, jak i do roszczenia informacyjnego. Strona pozwana wskazała nadto, odnosząc się do zestawienia zawartego w załączniku nr 9 do pozwu, iż przepisy u.p.a.p.p. nie znajdują zastosowania do utworów obywateli obcych, które zostały po raz pierwszy wyświetlone przed datą 24 maja 1984 r.

Podważyła także własną legitymację procesową bierną, wskazując, iż nie jest korzystającym w rozumieniu art. 70 ust. 2¹ pkt 4 u.p.a.p.p., nie ciąży tym samym na niej obowiązek zapłaty stosownych wynagrodzeń.

Zgodnie bowiem z wolą ustawodawcy, wierzytelność pieniężna z art. 70 ust. 21 pkt 4 u.p.a.p.p. nie powstaje w wyniku jakiegokolwiek czynności prawnej, ale powstaje w wyniku i w momencie dokonania czynności faktycznej, tj. reprodukcji utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym do własnego użytku osobistego, zaś dłużnikiem tej wierzytelności jest podmiot, który taką czynność faktycznie wykonał i tylko ten podmiot może być uważany za korzystającego z utworu audiowizualnego w rozumieniu art. 70 ust. 21 pkt 4 u.p.a.p.p. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń tantiemowych i informacyjnych odnoszących się do wszystkich utworów audiowizualnych, wynoszący, w jej ocenie - jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej lub z tytułu czynów niedozwolonych, 3 lata.

W kolejnych pismach procesowych strony podtrzymały swoje zasadnicze stanowiska, uszczegółowiając je oraz odnosząc się do argumentacji podnoszonej przez oponenta procesowego (pismo procesowe powoda z 18 sierpnia 2015 r. – k. 379-414, pismo procesowe pozwanej z 28 września 2015 r. – k. 462-487, oświadczenia stron zawarte w protokole rozprawy z 05 maja 2016 r. – k. 597-598).

Sąd ustalił, co następuje.

Stowarzyszenie (...) w W. jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu art. 104 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej również jako u.p.a.p.p.). Powód działa w formie prawnej stowarzyszenia zgodnie z ustawą prawo o stowarzyszeniach. Na podstawie zezwolenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (dalej też jako MKiDN) powód jest uprawniony do zarządzania prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych w utworze audiowizualnym, w tym na polach eksploatacji, jakimi są utrwalenie, zwielokrotnienie i wprowadzenie do obrotu.

Jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów wskazanych w zezwoleniu Ministra Kultury w zakresie wymienionych tam pól eksploatacji, powód zawiera umowy upoważniające inne podmioty do korzystania z tych praw, którymi zarządza. Na podstawie takich umów powód pobiera wynagrodzenie za eksploatację przez te podmioty praw, które pozostają w jego zarządzie, w celu wypłaty należnych wynagrodzeń na rzecz uprawnionych autorów (bezsporne; odpis z KRS powoda – k. 14-20, decyzja Ministra Kultury i Sztuki z 01 lutego 1995

r. – k. 21-22, decyzja Ministra Kultury i Sztuki z 23 października 1998 r. – k. 23-24, decyzja Ministra Kultury i Sztuki z 28 lutego 2003 r. – k. 30).

Informacja o zakresie udzielonego powodowi zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi wynika z ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej Monitor Polski obwieszczenia MKiDN z 26 marca 2009 r. w sprawie ogłoszenia decyzji MKiDN o udzieleniu i o cofnięciu zezwoleń na podjęcie działalności organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi (M.P. z 2009 r., Nr 21, poz. 270 ze zm.) (obwieszczenie MKiDN – k. 26 + załączniki do obwieszczenia - k. 27-35).

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. działa na polskim rynku od 1998 r. Jest niezależnym dystrybutorem płyt w Polsce. Zajmuje się dystrybucją filmów na płytach DVD, Blu-ray, oraz VCD. Prowadzi działalność gospodarczą, mającą za przedmiot między innymi reprodukcję zapisanych nośników informacji, sprzedaż detaliczną nagrań dźwiękowych i audiowizualnych (bezsporne; wydruk ze strony internetowej pozwanej – k. 46, odpis z KRS pozwanej - k. 36-45).

W latach 2005-2007 pozwana Spółka dokonała na swoje zamówienie zwielokrotnień, reprodukcji setek filmów na nośnikach dźwięku i obrazu, zawierających utwory wkładowe, tj. utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne w utworach audiowizualnych. O powyższym powód powziął wiadomość m.in. w toku innego postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Olkuszu w sprawie o sygn. akt I Co 64/12. Postępowanie to toczyło się w celu wykonaniu zobowiązania pozwanej do udzielenia informacji wynikającego z orzeczenia Sądu Okręgowego w Warszawie z 28 stycznia 2010 r. sygn. akt I C 2075/05, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 20 września 2010 r. sygn. akt I ACa 379/10.

Powód posiada jedynie fragmentaryczne zestawienia dokonanych zwielokrotnień nośników audiowizualnych z tłoczni (...) Spółki jawnej w B., zarówno w zakresie liczby zwielokrotnionych i wprowadzonych do obrotu, nośników, jak i tytułów utworów audiowizualnych zawartych na nośnikach. Strona powodowa obawia się, iż dane, które przekazano jej przez jedną z tłocznii nie są jedyne i kompletne, zaś wiedza w tym względzie nie jest pełna (zestawienie dokonanych zwielokrotnień nośników audiowizualnych (nośników dźwięku i obrazu) tłoczni TAKT za lata 2005-2007 w zakresie dotyczącym pozwanej – k. 47-112).

Na podstawie zezwolenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z 23 października 1998 r. i 28 lutego 2003 r. Stowarzyszenie (...) jest uprawnione do zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych na polach eksploatacji jakimi są m.in. utrwalenie, zwielokrotnienie określoną techniką zapisu magnetycznego oraz techniką cyfrową, wprowadzenie do obrotu, wprowadzenie do pamięci komputera (obwieszczenie MKiDN z 26 marca 2009 r. – k. 26 + załączniki do obwieszczenia - k. 27-35).

Pismem z 11 marca 2011 r. Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. zwróciło się do Komisji Prawa Autorskiego przy Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Departamentu Własności Intelektualnej i Mediów z wnioskiem o wskazanie Stowarzyszenia (...) w W. jako właściwej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do pobierania (w tym od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) stosownego wynagrodzenia należnego twórcom scenariuszy, utworów muzycznych i słowno – muzycznych, w związku ze zwielokrotnieniem (w tym reprodukowaniem, o którym mowa w art. 70 ust. 2¹ pkt 4 u.p.a.p.p.) i wprowadzeniem do obrotu utworów audiowizualnych, wymienionych w załączniku nr 2 w okresie od IV kwartału 2000 r. do 31 grudnia 2004 r. oraz w roku 2007. Przedmiotowy wniosek złożono w trybie art. 110¹⁷ w zw. z art. 107 u.p.a.p.p. (wniosek z 11 marca 2011 r. – k. 305-308).

Postanowieniem z 16 grudnia 2013 r. Komisja Prawa Autorskiego oddaliła wniosek w odniesieniu do utworów muzycznych i słowno–muzycznych wymienionych w załącznikach nr 2A1 i 2B1 do pisma z 04 listopada 2013 r., które to załączniki stanowiły załącznik decyzji, gdyż w sytuacji, gdy nie działa inna organizacja zbiorowego zarządzania

niż wnioskodawca w odniesieniu do ww. utworów, właściwość powoda wynika z uzyskanego przezeń zezwolenia na zbiorowe zarządzanie na podstawie art. 110¹⁷ w zw. z art. 107 prawa autorskiego.

W punkcie 2. wskazano Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. jako organizację właściwą w rozumieniu art. 107 prawa autorskiego w odniesieniu do następujących twórców scenariuszy i dialogów: M. N. i P. D., do pobierania wynagrodzenia proporcjonalnego do wpływów z tytułu reprodukowania utworu audiowizualnego na egzemplarzu do własnego użytku osobistego.

Z uzasadnienia postanowienia Komisji Prawa Autorskiego z 16 grudnia 2013 r. wynika, iż zespół orzekający uznał w nim, że w zakresie utworów muzycznych i słowno– muzycznych stworzonych lub wykorzystanych w utworach audiowizualnych reprodukowanych na egzemplarzach przeznaczonych do własnego użytku osobistego, jedyną organizacją uprawnioną do pobierania wynagrodzenia dla twórców tych utworów należnego na podstawie art. 70 ust. 2¹ pkt 4 prawa autorskiego, jest Stowarzyszenie (...). W tym zakresie Komisja Prawa Autorskiego wniosek oddaliła, wskazując, że na tym polu działa tylko jedna organizacja zbiorowego zarządzania i nie zachodzą przesłanki do zastosowania art. 107 prawa autorskiego.

Wedle treści postanowienia w odniesieniu do autorów scenariuszy na polu eksploatacji: reprodukovanie utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym do własnego użytku osobistego, działa zarówno Stowarzyszenie (...) jak i Stowarzyszenie (...). W tym zakresie komisja wniosek uwzględniła wyznaczając powoda jako organizację właściwą do pobierania wynagrodzenia względem tych autorów, którzy są wskazani we wniosku, a nie należą do żadnej organizacji (postanowienie z 16 grudnia 2013 r. – k. 309-311 + załączniki – k. 312-342).

Powyższe ustalono na podstawie uprzednio powołanych kopii dokumentów, których autentyczności i przydatności w niniejszym postępowaniu nie udało się zakwestionować żadnej ze stron. Sąd nie znalazł zasadnych podstaw mogących podważyć ich walor dowodowy, przy ustalaniu okoliczności mających istotne znaczenie dla wyniku postępowania. Ocena dowodów włączonych do podstaw niniejszego rozstrzygnięcia przedstawiona przez strony w ich pismach procesowych, stanowiła ich indywidualną interpretację treści dokumentów prywatnych i urzędowych, których - jak już wskazano - autentyczności, pochodzenia od poszczególnych osób i instytucji nie podważano, zaś strony próbowały jedynie przedstawić własną wykładnię ich treści.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się w istocie do kwestii prawnych.

Niemniej wobec wątpliwości podnoszonych przez pozwaną w zakresie mocy dowodowej złożonego przez powoda wydruku komputerowego strony internetowej pozwanej Spółki należy wskazać, iż wydruki komputerowe stanowią inny dowód w rozumieniu art. 308 k.p.c. Chybione jest więc twierdzenie, iż nie przedstawia on żadnego waloru dowodowego. Wszakże ustawa procesowa nie zawiera zamkniętego katalogu źródeł dowodowych, zaś wydruki komputerowe, z uwagi na zachodzące zmiany społeczne i postęp technologiczny, coraz częściej włączane są do podstaw faktycznych orzeczeń sądowych.

Są one oceniane na podstawie kryteriów wynikających z art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd, oceniając przydatność rzonego dowodu powołanego na okoliczność przedmiotu działalności pozwanej, miał na uwadze uzupełniająco treść dokumentu urzędowego w postaci odpisu z KRS pozwanej Spółki, treść dokumentów udostępnionych przez tłocznię, a także fakt notoryjnie znany w postaci przedmiotu działalności strony pozwanej, wynikający chociażby z sytuacji dnia życia codziennego takich jak: reklamy wyświetlane w salach kinowych, informacje zamieszczane na opakowaniach płyt DVD, Blue Ray zawierających filmy reprodukovane przez pozwaną będącą potentatem w tym zakresie na rynku krajowym.

Zważywszy natomiast na dyspozycję art. 227 k.p.c. Sąd pominął część dowodów z dokumentów zaferowanych przez strony, tj.: porozumienia z 29 grudnia 2003 r. – k. 189-190, aneksu nr (...) z 14 lipca 2004 r. – k. 191-194, aneksu nr

(...) z 01 października 2004 r. – k. 195, decyzji z 29 sierpnia 2008 r. – k. 196-198, wyroku SA w Warszawie z 01 marca 2012 r. sygn. akt VI ACa 1179/11 – k. 199-248, t

Ustalając stan faktyczny Sąd pominął także wydruki i odpisy orzeczeń sądowych złożonych przez strony do akt w innych podobnych sprawach, które Sąd potraktował jako dokumenty przedstawione na potwierdzenie stanowisk procesowych stron w niniejszym postępowaniu, które poprzez odwołanie się do autorytetu innych organów wymiaru sprawiedliwości, próbowały ugruntować własne pozycje procesowe.

Sąd nie był w żadnym zakresie związany treścią przywołanych przez strony rozstrzygnięć.

Wymienione enumeratywnie dowody z dokumentów z uwagi na przedmiot niniejszego postępowania, miały irrelevantne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Zważyć bowiem należy, iż koncepcja wywiedzonego powództwa informacyjnego opierała się na założeniu, iż powodowi może przysługiwać prawo do pobrania dodatkowego wynagrodzenia dla twórców utworów wkładowych utworów audiowizualnych reprodukowanych przez pozwaną Spółkę.

Nie jest to właściwe roszczenie o zapłatę, a jedynie roszczenie wydobywcze, prewencyjne pozwalające na skontrolowanie działalności pozwanej Spółki.

Przedmiotowe dowody powołane przez pozwaną Spółkę obrazowały natomiast między innymi próby i spory na tle zmiany zakresu udzielonego zezwolenia przysługującym już innym organizacjom zbiorowego zarządzania, w tym Stowarzyszeniu (...), a których przedmiot działalności, wynikający z powołanego wyżej obwieszczenia MKiDN (wyliczenia zawartego w treści załączników), usiłował przejąć powód.

Zakres tych postępowań nie pokrywa się jednakże z powołaną wyżej koncepcją reprezentowaną przez powoda w niniejszym postępowaniu. W żadnym stopniu okoliczności z nich wynikające nie mają chociażby pośredniego wpływu na wynik niniejszego postępowania. Z całą pewnością nie mogły one stanowić dowodu na okoliczność działania powoda i innej ozz – Stowarzyszenia (...) na tym samym polu eksploatacji w rozumieniu art. 107 u.p.a.p.p., co miałyby wyłączać domniemanie wynikające z art. 105 u.p.a.p.p. Wręcz przeciwnie, z zacytowanej treści uzasadnienia postanowienia Komisji Prawa Autorskiego z 16 grudnia 2013 r. złożonego przez pozwaną wynika zgoła odmienny wniosek, niż wskazywany przez pozwaną, powołującą się na ten dowód, mający podważyć legitymację procesową powoda w niniejszym postępowaniu.

Z analogicznych przyczyn Sąd oddalił dodatkowe wnioski dowodowe stron zgłaszane w ich pismach procesowych, których przeprowadzenie, w żaden sposób nie wpłynęłoby na wynik przedmiotowego rozstrzygnięcia, niepotrzebnie wydłużając okres rozpoznawania zawisłego sporu.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 187 § 1 k.p.c. pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać m.in. dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna (pkt 1), przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu (pkt 2).

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom pozwanej, Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W., w sposób jasny sprecyzowało wywiedzone w niniejszym postępowaniu roszczenie.

Okoliczności faktyczne powołane w uzasadnieniu pozwu, jak i sam sposób konstruowania jego petitum, nie mogły nastroczać żadnych wątpliwości w tym przedmiocie. W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, iż uzasadnienie faktyczne żądania powinno zawierać wskazanie tych istotnych okoliczności faktycznych, które pozostają w związku z roszczeniem, opisują genezę sporu i pozwalają przez to sądowni na ich weryfikację i zastosowanie procesu subsumcji

do hipotezy określonej normy prawnej (zob. np. postanowienia: SA w Krakowie z 04 września 2012 r. I ACz 1218/12 - LEX nr 1216296, oraz SA w Katowicach z 10 września 2012 r. V ACz 667/12 - LEX nr 1217707).

Natomiast sposób formułowania zarzutów przez pozwaną - zważywszy na przedmiot niniejszego postępowania, który został już zaakcentowany przy okazji oceny materiału dowodowego, a w dalszej części uzasadnienia zostanie dokładniej przedstawiony – sprawia wrażenie, iż strona pozwana błędnie zakwalifikowała (próbowała zakwalifikować) przedmiotowe roszczenie jako roszczenie o zapłatę, nie zaś roszczenie informacyjne wynikające z art. 105 u.p.a.p.p.

W rezultacie pozwana starała się wymusić na powodzie wykazanie informacji, okoliczności które będą istotne, stanowiąc podstawę ustaleń faktycznych, jednakże w ewentualnym, przyszłym procesie o zapłatę na podstawie art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p., stanowiącym odrębne od roszczenia informacyjnego uprawnienie materialnoprawne (na ten przepis, a nie na art. 79 u.p.a.p.p. powołuje się powód – kwestia ta ma jedynie drugorzędne znaczenie w zakresie podnoszonego zarzutu przedawnienia, o czym dalej).

Spór w niniejszej sprawie nie ma natomiast na celu ustalenia wysokości należnego powodowi wynagrodzenia, tego bowiem powód będzie mógł dochodzić w odrębnym procesie. Powód nie musiał wskazywać o jakie utwory audiowizualne konkretnie chodzi, jak również wykazywać, iż posiada stosowne umowy o reprezentację z twórcami utworów audiowizualnych. Obowiązek udzielenia informacji przewidziany w art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. jest niezależny od obowiązku zawarcia umowy zgodnie z art. 21¹ u.p.a.p.p. Jest on wyrazem przyznanego organizacji zbiorowego zarządzania uprawnienia do szerokiego zarządzania powierzonymi jej prawami autorskimi i pokrewnymi w celu sprawowania ich efektywnej ochrony.

Należy wyjaśnić, że szeroki zakres ochrony uzasadniony jest przede wszystkim interesem twórców dóbr kultury, w których interesie leży (co do zasady) zbiorowy zarząd pozwalający na masowe licencjonowanie tych dóbr i skuteczne dochodzenie roszczeń w przypadku bezumownego korzystania z nich. Szczęólnego znaczenia nabiera on w chwili obecnej, gdy rozwój techniki umożliwił masowe udostępnianie dóbr kultury w środowisku cyfrowym, często z naruszeniem praw uprawnionych i w sposób wymykający się jakiegokolwiek kontroli przez twórcę.

W tych realiach, odpowiedzią na masowe udostępnianie utworów, może być jedynie masowe licencjonowanie, kontrolowanie sposobu korzystania i ściganie naruszeń praw autorskich przez organizacje zbiorowego zarządzania, co nie będzie jednak skuteczne bez szerokiej wykładni przepisów ustanawiających domniemanie posiadania legitymacji przez organizacje zbiorowego zarządzania.

Strona powodowa określiła w uzasadnieniu pozwu i dalszych pismach procesowych, z jakimi elementami utworów audiowizualnych reprodukowanych przez pozwaną, łączy przedmiotowe żądanie.

Tak więc w tym zakresie spór nie ma tak, jak dążyła do tego pozwana, charakteru sporu stricte co do okoliczności faktycznych, a interpretacji treści ww. zezwoleń oraz zagadnień prawnomaterialnych wchodzących w zakres podstaw rozstrzygnięcia.

Zdaniem Sądu, wbrew stanowisku pozwanej, ze spornym roszczeniem wystąpił podmiot legitymowany czynnie na podstawie zezwolenia stosownych władz oraz upoważnienia ustawowego zawartego w treści art. 105 u.p.a.p.p. (pозwanej nie udało obalić się domniemania prawnego wynikającego z tego przepisu). Żądanie to zostało przy tym skierowane do właściwego podmiotu, legitymowanego biernie w myśl przepisów prawa materialnego i jest zasadne z uwagi na odmowę udzielenia stosownych informacji przez pozwaną Spółkę. Sąd nie podziela przy tym argumentacji pozwanej, co do gospodarczego charakteru sporu oraz wywodzonego z teje przyczyny trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia informacyjnego mogącego zniweczyć zasadność powództwa.

Stosownie do art. 105 u.p.a.p.p. domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz, że ma legitymację procesową w tym zakresie. Na domniemanie to nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania (ust. 1). W zakresie swojej

działalności organizacja zbiorowego zarządzania może się domagać udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat (ust. 2).

Zgodnie natomiast z art. 70 ust. 2¹ pkt 4) u.p.a.p.p., twórcy utworów literackich lub muzycznych, które zostały stworzone do utworu audiowizualnego lub w nim wykorzystane, uprawnieni są do stosownego wynagrodzenia z tytułu reprodukcji utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym dla własnego użytku osobistego. Z ust. 3 art. 70 u.p.a.p.p. wynika z kolei, że korzystający z utworu audiowizualnego wypłaca wynagrodzenie, o którym mowa powyżej, za pośrednictwem właściwej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi.

Z treści powołanych przepisów bezsprzecznie wynika, iż roszczenie z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. służy wyłącznie organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w zakresie jej działalności. Dochodzenie tego roszczenia nie wymaga, wbrew zarzutom strony pozwanej, wykazania lub uprawdopodobnienia naruszenia prawa autorskiego lub choćby zaistnienia zagrożenia naruszenia, nie zawiera również żadnego ograniczenia kręgu osób, do których omawiane obecnie roszczenie może być kierowane. Oznacza to, że można je kierować do każdego u kogo niezbędna informacja lub dokument się znajduje, w tym do potencjalnych naruszcycieli praw autorskich.

Ponieważ powód jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, to przysługuje mu domniemanie z art. 105 u.p.a.p.p., a zatem jest uprawniony do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz ma legitymację procesową w tym zakresie.

Tego domniemania strona pozwana nie obaliła. Nie wykazała bowiem, by do zarządzania prawami stanowiącymi przedmiot niniejszego procesu, uprawnienia przysługiwały innej organizacji, w szczególności (...). Przedmiot zezwolenia obu stowarzyszeń jest zupełnie inny, nie pokrywa się ze sobą.

W świetle załączonych do pozwu dokumentów należy przyjąć za wykazane, że w odniesieniu do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworach audiowizualnych, (...) jest jedyną organizacją właściwą do zbiorowego zarządzania tymi rodzajami utworów.

Twórcy nie mogą dochodzić tantiem audiowizualnych, na podstawie art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p. bez pośrednictwa ozz, a także zrzec się tych praw lub praw w tym zakresie przenieść, np. na producenta. Powyższe twierdzenie potwierdza także złożone do akt postanowienie Komisji Prawa Autorskiego z 16 grudnia 2013 r.

Sąd nie podziela tym samym poglądu pozwanej, zgodnie z którym powodowi nie przysługuje roszczenie do dodatkowego wynagrodzenia za części składowe utworu audiowizualnego wywiedzione z wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 07 lutego 2014 r. sygn. akt I ACa 452/13 (LEX nr 1483873) i z tego względu nie służy przedmiotowe roszczenie informacyjne.

Wniosek taki na obecnym etapie, nawet gdyby uznać za trafny, jest przedwczesny. Tego typu zarzut będzie mógł być brany pod rozwagę w ewentualnym odrębnym procesie o zapłatę. Dopiero w takim postępowaniu, na kanwie konkretnych przypadków ewentualnego naruszenia, Sąd będzie mógł zbadać wynikające z art.70 ust.1 ustawy domniemanie nabycia przez producenta utworu audiowizualnego, na mocy umowy o stworzenie utworu lub umowy o wykorzystanie utworu już istniejącego, wyłącznych praw majątkowych do ich eksploatacji w ramach utworu audiowizualnego jako całości.

Zważyć przy tym należy, iż Sąd Apelacyjny w Warszawie wywiódł w uzasadnieniu rzeczowego rozstrzygnięcia, że ozz posiada wprawdzie zezwolenie na zbiorowe zarządzanie utworami wkładowymi w utworze audiowizualnym, jednak może pobierać wynagrodzenie za ich reemisję, o ile są one wykorzystywane poza utworem audiowizualnym. Bez jednakże ustaleń, które będą mogły być wywiedzione dopiero w następstwie wykonania niniejszego wyroku, taki wniosek - idąc tokiem rozumowania pozwanej - byłby przedwczesny, utrudniając powodowi wykonywanie zadań statutowych i wypaczając sens omawianego uregulowania prawnego.

Istotne jest także, iż Sąd Apelacyjny w Warszawie, w przedmiotowym rozstrzygnięciu oparł się w dużej mierze na argumentacji zaprezentowanej w wyroku Sądu Najwyższego z 03 stycznia 2007 r. sygn. akt IV CSK 303/06 (LEX nr 255587). W judykaturze funkcjonują również odmienne poglądy do tam przedstawionego. Wyrok ten zapadł przy tym na gruncie innej sytuacji faktycznej, w której pozwany był operatorem sieci kablowej, zaś spór dotyczył wynagrodzenia za reemisję określonych utworów audiowizualnych, w których stosowne wynagrodzenie uiszcza już telewizja publiczna w emitowanym przez siebie kanale telewizyjnym, dostępnym także w ramach oferty operatora sieci kablowej, który wedle ozz, również winien uiszczyć z tego tytułu stosowne wynagrodzenie autorom.

Sąd w niniejszym postępowaniu podziela linię orzecniczą, zgodnie z którą na podstawie ust. 2¹ (ust. 2) współtwórcy utworu audiowizualnego oraz artyści wykonawcy są uprawnieni do otrzymania wynagrodzenia z tytułu określonych w tym przepisie sposobów eksploatacji utworu audiowizualnego. Przewidziane w tym przepisie uprawnienie ma charakter samoistny, jest ono bowiem niezależne od przysługiwania praw do tzw. części wkładowych w utworze audiowizualnym. Z uwagi na tę okoliczność, wynagrodzenie to ma charakter dodatkowy.

Bliższą ocenę charakteru roszczenia wynikającego z analizowanego przepisu zawiera uchwała SN(7) z 25 listopada 2008 r. III CZP 57/08 (LEX nr 465361), w której czytamy: „Jest to wynagrodzenie dodatkowe, gdyż zostało przyznane niezależnie od wynagrodzenia, które przysługuje twórcom w związku z prawem bezwzględny wynikającym ze stworzenia utworu (art. 17 pr. aut.), a więc wyłącznym prawem do korzystania z utworu i rozporządzania nim; to wynagrodzenie twórca otrzymał za przeniesienie bezwzględnego prawa na nabywcę”.

W wyroku z 14 marca 2006 r. III CSK 143/05 (LEX nr 181293) Sąd Najwyższy, stwierdził nadto, że wielokrotnie nowelizowane przepisy prawa autorskiego muszą być wykładane z uwzględnieniem jego naczelnej zasady, wyrażonej w art. 8 ust. 1 i art. 17, iż prawa autorskie przysługują twórcom i tylko jednoznaczny przepis ustawy może go ich pozbawić.

Szczególny przepis art. 70 ust. 1, stwarzający domniemanie przejścia ogółu praw autorskich do utworów wkładowych na producenta utworu audiowizualnego, nie pozbawia współtwórców prawa do wynagrodzenia za korzystanie z utworu, należnego od korzystającego, a nie od producenta. Użytkownicy osiągający korzyści finansowe w związku z korzystaniem z utworu, zobowiązani są do płacenia tantiem jego twórcom niezależnie od wynagrodzenia płaconego producentowi. Z tych zasad wynika, że sam fakt, iż ustawodawca po kolejnej zmianie prawa autorskiego w 2002 r. nie wyszczególnił w art. 70 ust. 2 reemisji utworu audiowizualnego, nie daje podstaw do wykładni wyłączającej prawo współtwórców do wynagrodzenia z tego tytułu.

Zdaniem Sądu pozwana, legitymowana jest również biernie w niniejszym postępowaniu.

Pojęcie korzystającego (w rozumieniu art. 70 ust. 3 w zw. z art. 70 ust. 2 pkt 4 u.p.a.p.p.) z utworu audiowizualnego poprzez reprodukcję utworu na egzemplarzu przeznaczonym do własnego użytku osobistego, powinno być interpretowane szeroko i obejmować musi nie tylko producenta, ale także dystrybutora utworu audiowizualnego na nośnikach (wyrok SA w Warszawie I ACa 828/07 z 24 października 2007 r. - LEX nr 1120181).

Tym samym błędnie przyjmuje strona pozwana, iż w przypadku egzemplarza przeznaczonego do własnego użytku osobistego chodzi w zasadzie o pojedynczą osobę fizyczną, która prywatnie korzysta z utworu.

W art. 70 ust. 2 pkt 4 u.p.a.p.p. chodzi o zwielokrotnianie utworu audiowizualnego na płytach DVD przeznaczonych do przekazywania na własność indywidualnym odbiorcom do ich osobistego użytku, w czym mieści się także sprzedawanie egzemplarzy (por. wyrok SN z 13 grudnia 2007 r. I CSK 321/07 - LEX nr 527138). Współtwórcy utworu audiowizualnego oraz artyści wykonawcy są uprawnieni do stosownego wynagrodzenia z tytułu reprodukcji utworu audiowizualnego egzemplarza przeznaczonego do własnego użytku osobistego. Sąd uznał pozwaną za korzystającego w świetle powyższych przepisów.

Należy zaznaczyć, że pozwana jest powszechnie znanym dystrybutorem filmów (co potwierdza również odpis z KRS Spółki) i zajmuje znaczącą pozycję na tym rynku (fakt powszechnie znany). Natomiast korzystanie z utworów w zakresie pola eksploatacji, na którym zarządza powód, wynika z przedstawionych zestawień z tłoczni.

Odnosząc się natomiast do zarzutów pozwanej, iż tzw. zasada asymilacji przewidziana w Konwencji Berneńskiej, nie znajduje zastosowania na tle niniejszego sporu, podkreślić należy, iż przepisy ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych stosuje się także do zagranicznych twórców i artystów wykonawców. Wynika to z powołanej wyżej zasady asymilacji przyjętej w art. 5 pkt 11 i 4 u.p.a.p.p. i w przepisach konwencji międzynarodowych wiążących Polskę (zob. art. 3 ust. 1 porozumienia TRIPS, art. 5 aktu paryskiego konwencji berneńskiej o ochronie dzieł literackich i artystycznych w zw. z art. 9 porozumienia TRIPS, art. 2 ust. 2 międzynarodowej konwencji o ochronie wykonawców, producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych - Dz. U. z 1997 r. Nr 125, poz. 800, a także art. 12 TWE).

Zakresem działania tej zasady, chroniącej jednakowo twórców utworów polskich oraz zagranicznych niezależnie od zasady wzajemności, zostały objęte unormowania przyznające współtwórcom utworu audiowizualnego i artystom wykonawcom wynagrodzenie przewidziane w art. 70 ust. 21 pkt 4, zastrzegające obowiązkowe pośrednictwo właściwej organizacji zbiorowego zarządzania przy dochodzeniu tych należności (art. 70 ust. 3) oraz ustanawiające na rzecz tej organizacji domniemanie określone w art. 105 ust. 1 (por. uzasadnienie wyroku SN z 16 września 2009 r. I CSK 35/09 – OSNC/2010/3/47).

Nadto z mocy art. 70 ust. 4 u.p.a.p.p. wynika, iż stosowne wynagrodzenie za korzystanie z zagranicznego utworu audiowizualnego w Rzeczypospolitej Polskiej może być ustalone ryczałtowo.

Konsekwencją powyższego jest, iż domniemanie przewidziane w tym przepisie obejmuje - na polach eksploatacji określonych zezwoleniem - cały repertuar organizacji zbiorowego zarządzania, w tym utwory zagranicznych twórców oraz artystów wykonawców. Musi być ono - w myśl zasady asymilacji - rozumiane jednakowo w odniesieniu do twórców krajowych oraz zagranicznych. Nie ma zatem podstaw do różnicowania wyłączenia stosowania tego domniemania w zależności od przynależności twórcy do jednej z wymienionych grup (por. wyrok SN z 27 czerwca 2013 r. I CSK 617/12 - LEX nr 1396366).

Słusznie też strona powodowa podnosi, iż załączony przez pozwaną wykaz utworów wyjętych spod ochrony sporządzony został w odniesieniu do utworów audiowizualnych. W niniejszej sprawie powód występuje z roszczeniem informacyjnym, które pozostaje w związku z roszczeniem o wynagrodzenie dodatkowe z tytułu korzystania z utworów wkładowych do utworów audiowizualnych. W odniesieniu do tych utworów wkładowych ochrona liczona jest od daty śmierci twórcy (ostatniego ze współtwórców) i wynosiła na gruncie prawa autorskiego z 1952 r. do 1976 r. - 20 lat, po 1976 roku - 25 lat, po 1994 roku - 50 lat, a od 2000 r. - 70 lat po śmierci ostatniego ze współtwórców wymienionego w art. 36 pkt. 4 u.p.a.p.p. Nie mają zatem znaczenia twierdzenia pozwanej, iż niektóre filmy zagraniczne, wskazane przez powoda w załączniku do pozwu, zostały wyświetlone po raz pierwszy przed datą 24 maja 1984 r.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także kolejny zarzut pozwanej dotyczący przedawnienia roszczenia informacyjnego powoda.

Roszczenie informacyjne, o którym mowa w art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p., służące ustaleniu należnego wynagrodzenia i opłat za wykorzystywanie utworów artystycznych, ma niewątpliwie charakter majątkowy. W świetle przepisów art. 117 § 1 k.c. i art. 118 k.c., trzeba stwierdzić, że jeżeli nie można przyjąć, iż działalność powoda w zakresie realizacji danych mu ustawą uprawnień, zmierzających do wykonywania zarządu prawami autorskimi jest działalnością gospodarczą, to tym samym nie ma podstaw do przyjęcia, że roszczenie o udzielenie informacji ulega przedawnieniu w terminie lat trzech.

W ocenie Sądu, brak jest podstaw do przyjęcia, iż przedmiotowe roszczenie pozostaje w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Wyróżnia się bowiem dwie sytuacje uzasadniające zróżnicowanie poszczególnych segmentów możliwej działalności organizacji zbiorowego zarządzania: gdy organizacja taka działa w zakresie

statutowym oraz, gdy działa w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej, i jedynie w tym drugim zakresie - jak słusznie zauważył powód - organizacja może być uznana za przedsiębiorcę.

W analizowanej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu, że roszczenie informacyjne związane jest z działaniem powoda w zakresie statutowym. Zatem roszczenie to, jako majątkowe, ulega przedawnieniu dziesięcioletniemu.

Z powyższych też przyczyn Sąd nie przychylił się również do wniosku pozwanej Spółki o przekazanie sprawy do Sądu Gospodarczego.

Zdaniem Sądu, roszczenie to nie podlega także terminowi przedawnienia określonego w art. 442¹ k.c., który - jak wskazuje się w judykaturze - ma zastosowanie do roszczeń przewidzianych w art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) u.p.a.p.p., które przedawniają się tak, jak roszczenia deliktowe.

Rozważenie tego zarzutu pozwanej wymaga przesądzenia kwestii charakteru roszczenia informacyjnego, które niewątpliwie, jak już wspomniano, ma charakter majątkowy, czego strona pozwana nie kwestionuje, a także samoistny - odrębny od roszczenia o zapłatę.

Pozwana Spółka błędnie jednak domniemywa - bez żadnych ku temu przesłanek - iż wystąpienie przez powoda z roszczeniem informacyjnym na drogę sądową ma ścisły związek z ewentualnym deliktem, który można by zarzucić pozwanej korzystającej bez umowy licencyjnej z utworów z repertuaru powoda. Konsekwencją tego jest teza stawiana przez stronę pozwaną, iż roszczenie o zapłatę, z którym w przyszłości może wystąpić powód, będzie oparte na treści art. 79 u.p.a.p.p., dotyczącym odpowiedzialności deliktowej za naruszenie praw autorskich. W związku z tym, zdaniem pozwanej, do roszczenia informacyjnego należy stosować trzyletni termin przedawnienia, zgodnie z art. 442¹ k.c., właściwy dla roszczeń z tytułu deliktów.

Z takim stanowiskiem nie sposób się jednakże zgodzić. Należy powtórzyć, że roszczenie informacyjne przysługujące organizacji zbiorowego zarządzania na podstawie art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. ma wprawdzie charakter pomocniczy względem roszczenia o zapłatę wynagrodzenia i służy uzyskaniu danych niezbędnych do określenia wysokości należnych wynagrodzeń, ułatwiając w ten sposób dochodzenie innych roszczeń (por. wyrok SN z 27 września 2013 r. I CSK 696/12 - OSNC 2014/6/66, z 17 września 2014 r. I CSK 621/13 - LEX nr 1537547, z 17 listopada 2011 r. III CSK 30/11 - LEX nr 1129116), jednak niewątpliwie nie musi być powiązane z innym postępowaniem rozpoznawczym, gdyż może być wykorzystywane także do kontroli danych, które zostały wcześniej dobrowolnie przekazane lub do podziału świadczeń między uprawnionymi (por. uzasadnienie wyroku SN z 10 kwietnia 2014 r. IV CSK 464/13 - LEX nr 1483585).

Mając zatem powyższe na uwadze i uwzględniając jednocześnie, iż roszczenie informacyjne ułatwiając dochodzenia roszczeń o zapłatę nie musi być w tym celu wykorzystywane, nie sposób bronić tezy, jakoby to przyszłe roszczenie o zapłatę determinowało termin przedawnienia roszczenia informacyjnego.

Roszczenie to, jako samodzielne roszczenie majątkowe, przedawnia się wedle ogólnych zasad przewidzianych w kodeksie cywilnym, a zatem zgodnie z art. 118 k.c. i art. 120 §1 k.c. - w terminie 10 lat od dnia, kiedy roszczenie stało się wymagalne.

Ponieważ pozew wniesiony został w dniu 10 grudnia 2014 r., a żądanie pozwu obejmowało informacje za okres od 01 stycznia 2005 r. do 31 grudnia 2007 r., to roszczenie powoda w żadnej części nie jest przedawnione. Ewentualne przedawnienie potencjalnego roszczenia powoda o zapłatę z tytułu czynu niedozwolonego, nie oznacza zresztą automatycznie przedawnienia roszczenia informacyjnego dotyczącego tożsamego okresu.

Organizacja zbiorowego zarządzania dla skutecznego dochodzenia roszczenia informacyjnego nie musi w związku z tym uprawdopodobniać roszczenia o zapłatę, które miałyby jej przysługiwać względem pozwanej.

Następstwem pozyskania informacji wskazanych w sentencji wyroku, nie musi być powództwo o zapłatę skierowane przeciwko pozwanej – uzyskane informacje mogą bowiem powodowi posłużyć tylko do weryfikacji prawidłowości dotychczasowego rozliczenia, i w ten sposób uwypukli się jedynie walor kontrolny roszczenia informacyjnego.

Na zakończenie niniejszych rozważań należy odnieść się także do zarzutów strony pozwanej kwestionujących zakres informacji, których obowiązana jest udzielić powodowi.

W tym zakresie należy odwołać się do szeroko umotywowanego poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z 17 listopada 2011 r. III CSK 30/11 (LEX nr 1129116), zgodnie z którym roszczenie z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p., stanowiąc uprawnienie pomocnicze organizacji zbiorowego zarządzania, służy zapewnieniu realizacji uprawnienia zasadniczego w ramach tego samego stosunku zobowiązaniowego. Uzyskane informacje i udostępnione dokumenty będą stanowiły podstawę ustalenia wysokości świadczenia, bez względu na to, czy organizacja zamierza dochodzić go na drodze sądowej czy też nie.

Dalej Sąd Najwyższy podkreślił, iż zgodnie z art. 104 ust. 1 u.p.a.p.p. organizacja zbiorowego zarządzania zarządza prawami autorskimi i pokrewnymi, a efektywna ochrona powierzonych jej praw dotyczy obowiązku stworzenia struktur zezwalających na ustalenie rzeczywistego zakresu eksploatacji praw oraz podejmowania działań zmierzających do dochodzenia wynagrodzenia.

Szeroko rozumiana ochrona praw twórców stałaby się iluzoryczna, gdyby organizacja została pozbawiona możliwości uzyskania wiedzy co do rzeczywistego zakresu korzystania przez zobowiązanego z chronionych utworów.

W jednym z dalszych orzeczeń Sąd Najwyższy wskazał także, iż na organizacji zbiorowego zarządzania spoczywa obowiązek wykazania niezbędności pozyskania określonych informacji i dokumentów, który należy interpretować w kontekście dochodzonych roszczeń i opłat (wyrok z 17 września 2014 r. I CSK 621/13 - LEX nr 1537547), aczkolwiek uwzględnić należy, iż wyrok ten zapadł w takim stanie faktycznym, w którym powód wystąpił zarówno z roszczeniem o zapłatę, jak i z roszczeniem informacyjnym, a zatem w tym wypadku roszczenie informacyjne równolegle miało posłużyć określeniu kwoty należnej powodowi z tytułu bezumownego korzystania z chronionych praw autorskich.

Reasumując, należy zdaniem Sądu przyjąć, iż powód należycie uzasadnił swoje prawo do uzyskania informacji w takim a nie innym zakresie; prawo to podyktowane jest potrzebą zapewnienia szeroko rozumianej ochrony praw twórców, którymi powód zarządza. Aby ochrona ta mogła być efektywna, konieczne jest zapewnienie organizacji zbiorowego zarządzania możliwości powzięcia rzetelnej informacji o faktycznym zakresie korzystania z utworów będących w jej repertuarze.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 2 750 zł, opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej 360 zł ustalonej na podstawie § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.